

Misie

Ostrov Khorinis, bohy zapomenuté místo. Rozvaliny starých staveb, pár vesnice, pár polí, nic víc. A přesto na něm bylo něco fascinujícího. Snad to bylo historií toho místa. Místní lidé, většinou tvoření přistěhovalci, zapomněli na pravé bohy. To byl důvod naší, tedy naší a Patrikovi, cesty. Naším mečem byl jazyk, našim úkolem bylo přivést místní zpět pod ochranná křídla Trojce a Světlohoše. Kéž nás bohové provázejí.

(Angusův deník, I)

Dvojice mužů kráčela údolím. Mladší z nich, Angus, si z čela odfoukl pramen černých vlasů. Přemítal, jak se sem vlastně dostal. Jeho zájem o jazyky při studiích v klášterní škole vedl rychle k jejich zdokonalování. Vloni pak vydal Rhobar XIII. prohlášení o misijní činnosti. Podle něj měly kláštery vysílat misie do oblastí, které byly součástí Říše, nicméně víra v nich z nějakého důvodu neměla dost silnou pozici. Kláštery začaly brzy reagovat a rychle došlo i na Monerský klášter, jehož byl členem. Ten vyslal dvě dvojice. A jelikož on, Angus, měl nastudovány jazyky a i dějiny řádu na výborné úrovni, tak byl automaticky vybrán jako člen jedné z výprav.

Za tuhle příležitost byl rád. Poznává nový kus světa, navštíví významné historické stavby, byť už většinou pozměněné v ruiny. Pokud přitom přivede pár nových lidí k pravé víře, bude to jediné dobře. Jeho společník Patrik se však k celé výpravě stavěl jinak. Patrik byl skutečný klerik, naprosto oddaný Bohům. Svou pevnou víru podporoval asketickým vzezřením a ostře řezanými rysy. K celé misijní výpravě se stavěl mnohem vážněji. Byl také mnohem starší než on. Zatímco Angusovi ještě nebylo třicet, Patrik už svým věkem překročil čtyřicetku. Pokud na Patrikově povaze bylo někdy něco romantického či nerozvážného, odvál to čas. Teď byl jen typickým, přísným klerikem. Nebo se tak Angusovi alespoň vždycky jevil.

Nyní spolu kráčeli údolím, směrem na sever od vesničky, kde je vyložila loď. Nedaleko od nich se nalézaly ruiny starého města, jak si Angus pamatoval z map ostrova.

„Patriku, pojďme se do těch ruin podívat“ navrhl Angus. „V nich žádné bezvěrce ani malověrce nenajdeme,“ oponoval mu Patrik.

Angus tuto reakci čekal, proto už měl předem připravený argument: „Je to při cestě do hor, kde jsou vesnice malověrců. Můžeme se tam utábořit. Než tam dorazíme, začne se

pomalou stmívat.“ „Hm, dobrá,“ odpověděl Patrik. Angus se sám pro sebe usmál, dosáhl svého.

Po chvíli se však údolí rozevřelo a ukázal se jim pohled na starý hvozd, za nímž byla vidět jižní věž, poslední stojící věž města.

„Legendsy vyprávějí, že jižní věž zůstala stát, protože jí chránila jakási magická aura, kterou vytvořil Světloňoš před opuštěním ostrova,“ pronesl s kapkou patosu Angus. „Pravda je ovšem taková, že skřeti vedli hlavní útok ze severu, obléhací zbraně ani magie ji tak nepoškodili,“ dodal. Patrik přešel jeho celou promluvu beze slov. Trochu ho to časté Patrikovo mlčení mátl. Co se mu asi honí hlavou?, přemítal. Nejspíš už vymýšlí přesný plán, jakým způsobem přitáhne malověrce v horách k jediné pravé víře.

Cestou lesem nepotkali živou duši. I příroda jakoby zde spala. Když Angus četl v klášterní knihovně o místní fauně a flóře, dočetl se o hojném výskytu vlků, mrchožroutů, nebo divokých prasat. Zde ovšem byla příroda klidná a tichá.

K ruinám dorazili těsně před západem slunce. V jeho paprscích si ještě prohlédli to, co z kdysi prosperujícího přístavního města zbylo. Hradby byly zachovány asi ve čtvrtině obvodu. Věže byly buď zpola sesuté, nebo už neexistovaly vůbec. Po ostatních stavbách zůstaly jen nepatrné památky v podobě obnažených základů. Část města byla zcela ztracena pod zeminou.

„Támhle vzadu, to zachovalé cimbuří. V knihovně jsme měli pláněk tohoto města. Podle něj to musí být kasárny. Je to zdaleka nejzachovalejší stavba. Mohli bychom se v ní utábořit,“ navrhl Angus. „Já nevím,“ odpověděl Patrik: „Tohle město bylo bohy i člověkem opuštěno z dobrého důvodu. Neutáboříme se až za ním?“

„Ale neboj se. Kdysi mělo být, podle bohů, opuštěno. Teď už je však jen památníkem dějin a ničím víc. Padlo skřetům, ti vymřeli před více jak sto lety. Můžeme tu v klidu přespát.“ Patrik nakonec váhavě přikývl s podmínkou, že si Angus vezme první hlídku.

Zamířili skrze sutiny města na druhou stranu, kde se nacházely z větší části zachovalé kasárny. V tom se však Patrik zarazil: „Slyšel jsi to?“ Angus: „Co?“

Patrik nereagoval na dodatečnou otázku a vybočil z jejich cesty. Angus ho následoval. Prodírali si cestu křovinami, které se uchytili mezi sutinami města, směrem k moři. A u jeho břehu, schovaná mezi kameny, se krčila mladá dívka.

Anděl, pomyslel si Angus při pohledu na její tvář. Byla tak bledá... a nádherná. Musel se ovládnout, aby potlačil dojetí z tak zvláštního setkání.

„Co tu děláš?“ zeptal se Patrik. Vyděšeně se na něj obrátila. „Pomaleji,“ řekl Angus. „Neboj se nás, my jsme muži Trojce a Světlonoše. Neublízíme ti. Kdo jsi ty?“

Dívka váhavě odpověděla: „Jsem Rosita z Laurety.“ „Lau... Co?“ zeptal se Patrik.

„Laureta je vesnice malověrců v horách, Patriku. To jsi vážně neprostudoval zatím ani mapu ostrova? Očekával bych lepší připravenost,“ odvětil Angus. Připadal si najednou pyšně, ač věděl, že jeho víra pýchu odsuzovala. Měl dokonale nastudované mapy, dějiny, všechno co potřeboval o ostrově, na který se vydal.

„Jediné knihy, které potřebuji nosit v hlavě, jsou Trojce poznání a kniha Skutků,“ odpověděl mu dotčeně Patrik.

Angus obrátil svou pozornost zpět k oné křehké bytosti, se kterou se právě seznamoval: „A co tu děláš večer opuštěná? Pro samotnou dívku není v přírodě bezpečno.“ „Bezpečněji než v Lauretě...“ odpověděla mu. Tu se v jeho srdci objevil soucit s onou bytostí. Jistě ji z její domoviny vyhnala krutost. Snad ji manžel bil? Nebo ji potkalo jiné neštěstí? Snad ji ti malověrci neoznačili za čarodějnici... I to se u těchto kultur stávalo.

Promluvil k ní: „V noci tu pro osamocenou dívku není bezpečno. Přidej se k nám, máme jídlo, rozděláme oheň. Ráno bývá vše jasnější. Rozhodneme co s tebou dál.“ Pak pohlédl na Patrika, doufal, že v jeho očích objeví náznak souhlasu. Jeho pohled byl však nic neříkající. Snad se na mě nezlobí, pomyslel si Angus v duchu.

Dívka je chvíli jen pozorovala, pak souhlasila. Vydali se tedy společně ke kasárnám. Z celých ruin města byly skutečně nejzachovalejší. Střechu sice již neměli, ale stěny byly zachovalé téměř vcelku. Ve vnitřním prostoru našli ideální plácek na přespání, byl porostlý měkkým mechem.

Patrik na něm rozložil lněné přikrývky. Pak kývl na Anguse a pokynul mu, aby se vzdálil od Rosity, potřeboval mu sdělit něco v soukromí. Následně mu řekl: „Ráno se jí musíme zbavit. Nezapomeň, že naše poslání je důležitější. Nebudeme sebou vláčet ženskou.“

„Snad by nám mohla dělat průvodkyni. Vždyť to tu musí dokonale znát,“ oponoval mu Angus. „V žádném případě. Vystačíme si s tvou znalostí map. Když budeme potřebovat průvodce, zaplatíme si její. Nepotáhneme jí sebou. Navíc má pochybné vztahy s místními. Jen bohové vědí, co jim provedla.“

Angus se nahněvaně ohradil: „To snad nemyslíš vážně! Nebohá duše, vyhnaná z domoviny a ty bys jí hned z něčeho podezíral!“ Patrik se zamračil a klidně řekl: „Prostě se ji ráno zbavíme. To tys mi byl dán po vůli, Angusi. Jsi mladším bratrem, musíš se mi podvolit.“

Chvíli na něj ještě nasupeně zíral, pak se však otočil a vrátil do kasáren. Rosita zatím rozdělala oheň ze dřeva, které se povalovalo uvnitř ruiny budovy. „Je to zvláštní místo,“ řekla tiše.

Angus ji přitakal: „Ano, to rozhodně. Nevíš, proč se ho lidé nikdy nepokusili obnovit?“ „To nevím,“ odpověděla mu: „ale mnozí věří, že je prokleté. Třeba se o to pokusí některé z dalších pokolení.“

Když to dořekla, tak se ze tmy vynořil Patrik s dalším dřevem na přikládání. Položil jej vedle pokrývek, otočil se a šel pro další. Oba ho přitom mlčky pozorovali.

Pak se jí Angus zeptal: „Znáš příběh toho města?“ „Slyšela jsem pár vyprávění. Prý bylo zničeno v poslední válce se skřety. Všichni lidé na ostrově byli povražděni a ostrov zůstal na dlouho opuštěný.“ Angus přikývl a dodal: „Dovol mi, abych ti ten příběh vyprávěl celý.“ Rosita mlčky přitakala.

„Stalo se to ještě za vlády Rhobara II. V době, kdy na kontinentu zuřila válka se skřety. Chvíli poté, co Světlonoš opustil ostrov.“

„Proto u nás ve vesnici neuznáváme Světlonoše jako boha. Chyboval, chybovat je lidské, nikoliv božské,“ prohlásila Rosita suše. Anguse v tu chvíli zaskočila svou argumentací. Byla nejen krásná, ale jistě i inteligentní. Pokud to malověrci mají takto zafixované ve svých hlavách, nebude snadné je obrátit na pravou víru. Nejzatvrzelejší malověrci mají obvykle své přesvědčení dobře podložené.

„Světlonoš měl ale v tu chvíli důležitější poslání. Musel zabít Pána zla. Píše se o tom v knize Skutků,“ připomněl jí. „Ano, ale kniha skutků je alegorie. Člověk by nebyl schopen vykonat takové činy, o jakých se v ní píše. Leda by to byl bůh, ale pokud by to byl Bůh, pak by jistě zachránil i Khorinis.“

„Hm,“ zamyslel se nad jejími argumenty: „Obětovat Khorinis v té době bylo jeho božím záměrem. A tuto jeho vůli nemůžeme soudit jako chybu, protože kdo jsme, abychom pochybovali o záměrech Světlonoše? Ale nebudu tě dnes přesvědčovat o naší pravdě. I když jednou vskutku poznáš, že je jediná. Dovyprávím ti ten příběh, jestli souhlasíš?“ Přikývla.

„Správou nad městem v té době byla svěřena paladinům, kteří nad námi dodnes drží ochrannou ruku. Innos opatruj jejich řád. V jejich čele na ostrově stál Lord Hagen. Jeho posláním mimo ochrany ostrova byla i organizace těžby magické rudy. Údolí, kde se ruda těžila, však bylo jednoznačně skřetím dominiem a brzy po odplutí Světlonoše ho museli

všichni lidé opustit. Později se podle dochovaného Hagenova deníku skřeti začali přesouvat blíže k městu, které následně oblehli.“

Z lesa opět přišel Patrik s náručí plnou dřeva. „Vyprávíš příběhy z dějin ostrova? Kdybys raději vyprávěl něco z knihy Skutků,“ suše poznamenal a přisedl si k ohni. Angus přešel jeho poznámku ignorací a dál pokračoval ve vyprávění: „Situace pro boj byla beznadějná. Jediné o co v tu chvíli šlo, byla zadržovací taktika. Během doby, kdy skřeti obléhali město, se Hagenovi podařilo vystavět v přístavu dvě lodě. Jedna byla určena pro měšťany a druhá pro paladiny. S těmi pak opustil město. Spousta lidí se však na lodě nevešla. Tito lidé pak padli v beznadějně bitvě o město. Poté se již lidé do města nikdy nevrátili.“

„Takže ten Hagen si zachránil vlastní kůži, zatímco mnoho lidí muselo zůstat a bojovat?“ zeptala se Rosita. „Ano, to zachránil. Ale náš pán, Rhobar III., Světlonoš, mu odpustil a přijal ho mezi své služebníky,“ řekl Patrik.

„Zachránil ale i spoustu měšťanů!“ oponoval Angus. „Milý Angusi,“ oslovil ho Patrik: „Kdo zachránil ty lidi? Byl to Hagen? Nebyli to spíše dělníci v přístavech, kteří stavěli lodě během obležení téměř bez přestání? Nebo to byli kameníci, kteří kdysi vybudovali tyto hradby? Anebo vojáci, kteří na nich stáli během obležení? Lord Hagen pouze vydával příkazy.“

„Ale někdo to přeci musel organizovat. Někdo musel tyhle lidi vést!“ zastal se naposledy Angus svého hrdiny. „Ano, to musel,“ odpověděla tentokrát Rosita: „Splnil tak svou úlohu. Stejně jako dělníci, kameníci a vojáci.“ „Správně,“ přisvědčil ji Patrik: „Není tím pádem důvod jej heroizovat, ale ani zatracovat.“

Angus se zamyslel. To co říkali dávalo smysl. Zřejmě v tu chvíli vypadal poraženecky, protože se ozvala Rosita: „Vyprávěl jsi ale moc hezky ten příběh, Angusi. Jsi rozený vypravěč. Vyprávěj mi ještě něco.“

Nemohl odmítnout její přání a těšilo ho její uznání. A tak vyprávěl. Vyprávěl ještě dlouho. Zvládl celou historii Khorinisu a s radostí sledoval zájem v očích oné panny. Po celou dobu jeho vypravování jej bedlivě sledovala. Když obsáhl veškerý potenciál svých znalostí dějin ostrova, tak vyprávěl o Myrtaně a Nordmaru. Pak o svém klášteře a o jeho dějinách. Nakonec už byla Rosita unavena a uložila se k spánku. To už Patrik dávno dřímал na jedné ze dvou vlněných pokrývek.

Angus měl na starosti první hlídku. Nepředpokládal, že by jim hrozilo nebezpečí, ale s Patrikem chtěli mít jistotu. Dočetl se o bandách banditů, kteří ještě v nedávné minulosti

trápili pocestné na ostrově. V současnosti by zde však již být neměli a tak vlci a mrchožrouti představovali největší reálné nebezpečí.

Část své bdělosti proseděl u ohně, pak zamířil ven z kasáren a procházel se po jejich hradbách. Byla jasná noc. Na západě viděl moře a v něm odraz měsíce. Pohled do hvozdů na severu a východě byl temnější. A vzadu, v horách nad lesy, stále ještě spatřoval světélka Laurety. Brzy již jistě pozhasínají, pomyslel si.

Pak se zahleděl na moře, čímsi ho vábilo. Sestoupil z hradeb a vydal se k němu. Posadil se na kmen povaleného stromu a nechal si vlnami omývat nohy. Zvuk příboje jej uklidňoval, zahloubal se do svého nitra. Rosita jej fascinovala. Její bledé tváře, její havranově černé vlasy i její štíhlá postava. Věřil, že na jejich setkání bylo cosi osudového. A jak pozorně mu naslouchala, když vypravoval. Chvilí přemýšlel, jestli by byl kvůli takové dívce ochoten opustit řád. Kvůli pravé lásce... Snad. Ve svém poslání viděl cosi důležitého, ne ovšem tolik jako Patrik. Jeho náplní bylo skutečné poznání. Kolik poznání by mu asi Rosita nabídla?

V tom zaslechl volání od kasáren. Snad o pomoc? Hlupák! Pomyslel si Angus. Měl hlídat kasárny a místo toho se vzdálil k moři a nechal je nestřežené. Byl od nich vzdálen sotva minutu běhu. Snad se nestihlo přihodit nic zlého, pomyslel si, zatímco se k nim sprintem vracel.

Jak se však přibližoval ke kasárnám, uvědomoval si, že to co se v kasárnách odehrávalo, bylo pro něj ranou horší, než přepadení smečkou vlků. Z volání o pomoc se čím dál tím zřetelněji stávalo líbezné sténání, které ženy vydávají na vrcholu své vášně. Nemohl však kruté pravdě uvěřit do poslední chvíle. Nahlédl skrze otvor v jinak zachovalé zdi do prostoru, kde se celá scéna odehrávala.

Spatřil Patrika ležícího na zádech. A na něm se kroutilo to něžné bledé stvoření. To stvoření, které ještě před nedávnem tak pozorně naslouchalo jeho vypravování. Houpalo se v bocích a vlnilo své krásné tvary a přitom vzdychala jak líbezná panna v nesnázích. Tenhle obraz ale trval jen chvíli, jen mžik, než si uvědomil, na co se dívá. Už neviděl krásné bledé stvoření, ale bílou bestii. Své drápy měla zaklesnuté v hrudi jeho bratra. V očích jí viděl oheň pekelných muk. Bledá pokožka byla pokryta množstvím vyhrzlých žil. Její chlupatý klín byl pokryt nazelenalým slizem. A vzdychání se proměnilo v ječivý smích. Viděl stvůru, pekelného Beliarova zplozence. Rychle se odvrátil.

Zůstal stát na hradbách jako přimražený, už se na to nechtěl znovu podívat. Nemohl, trhalo mu to srdce. Pak začal nervózně přecházet z místa na místo. Tohle snad ne, Bohové mě trestají za mé myšlenky na tělo ženy, pomyslel si. Pocítil ničivý tlak v oblasti břicha.

Po chvíli nechutný jekot ustal. Nemohl se však vrátit k pokrývkám, zůstal venku, pln hněvu a nenávisti. Doufal v příchod rána. Tu se vedle něj objevila Rosita: „Viděl jsem, jak ses na nás díval. Vzrušovalo tě to?“ řekla mu. Pak dodala: „Jseš na řadě, tak pojď“. Oba jste se ke mně zachovali hezky, tak vás musím nějak odměnit. Patrik už spí.“

„Děvko!“ zmohl se na jediné slovo. Nemohl si však pomoci. Přes veškerý odpor k tomu stvoření cítil ztuhlost ve svém údu. Onen odporný výjev jej skutečně vzrušoval. Zhrozil se nad pocity svého těla.

„A proč si myslíš, že mě vyhnali z Laurety?“ odpověděla a zasmála se. To se v Angusovi nahromadila zlost na nejvyšší míru. Popadl tu odpornost za vlasy a táhl ji do lesa. „Tady to má rád někdo tvrdší!“ smála se. Ten smích tě přejde, pomyslel si.

Protáhl ji mezerou v rozbořených hradbách až na kraj potemnělého lesa. Tam s ní praštil na zem a vyhrnul ji suknici. Pak do ní vnikl, Rosita se stále smála. Ten smích nemohl vystát a tak ji při svém pronikání začal mlátit pěstmi do obličeje. To už Rosita začala křičet a bránit se.

„Prosím, přestaň. Přijmu pravou víru. Budu patřit tobě i Světlonoši,“ žadonila. „Nejsi hodna ani jednoho!“ odsekl jí.

„To vaše víra nezná smilování?“ naléhala dál mezi výkřiky bolesti. „Naše víra možná, já ne. A přestaň už! Když v tobě byli jiní, nebránila ses!“ zakřičel Angus do tmy. Byl jako zbavený smyslů, cítil uspokojení a nenávist, obojí v pevném provázání.

Pak jí levou rukou pevně chytil za obě zápěstí a pravou nahmatl ve tmě na zemi kámen. Potřeboval už něčím konečně umlčet to její žadonění. Teď se smál on, zatímco pod sebou slyšel jen zoufalé kvičení toho netvora. Když byl hotov, Rosita už nedýchala. Poté se od zohyzdělé mrtvolky odvrátil a zamířil k moři. Ráno Patrikovi poví, že v noci odešla, řekl si v duchu.

Tma už ztrácela na své intenzitě, blížilo se svítání. Angus stál a hleděl do dáli na mořskou hladinu. Lidé měli pravdu, tohle místo bylo prokleté. To to místo ho donutilo konat špatné skutky. Nebo snad ta čarodějnice? On přece nebyl špatný, to svět kolem něj. Nebyla to boží zkouška? Jistě ne, tak krutě by ho bohové nezkoušeli. A pokud ano, mohl říci, že

neuspěl? Potrestal přece hříšníci. Zlou bytost vyloučenou ze společnosti... Teď bylo nutné na to zapomenout. Jeho poslání zde na ostrově bylo důležitější.

Naší první zastávkou na ostrově Khorinis byly ruiny starého města. To místo bylo cítit prokletím. Setkali jsme se zde se zvláštní dívkou. Pozvali jsme ji pod naši ochranu k ohni, nabídli jí naši krmi. Nedbala však našich rad a v noci zmizela do tmy, bez náznaku díky, bez ohledu na naše varování. Nyní nás čeká další putování za hlavním cílem této výpravy. Před námi stojí malověrná vesnice, kde lidé vzývají jen staré bohy a zapomínají na našeho Pána, Světlohoše. Snad nám bohové dají dost síly, abychom v našem poslání ustáli. Cesta k poznání pravé víry je někdy komplikovaná.

(Angusův deník, II)